

& insipiens planè habendus est: ut qui uno incommodo declinato, in multa se præcipitem agit: otio etenim se totum perdit. Nam primùm, animi vires nervosq; otio illidit: deinde corporis vires quæ laboris exercitatione conservantur, enervat: bonis deniq; omnibus inertia dissipatis & abliguritis, tandem fame & inædia perit.

VER. 2. *Melior est, inquit, plena vola quietis, plenis pugnis molestia & afflictionis spiritus.*

Atq; ne sine ratione insanire videatur, quo suam socordiam palliet, melius esse obtendit paucis contentum esse, dummodo placidam & quietam vitam agat: (sic enim turpe otium honesto vocabulo vestit) quàm in magna rerum affluentia, conjuncta cum molestia & animi cruciatu, versari.

VER. 3. *Sed rursus ego vidi hoc esse vanitatem sub sole.*

Ad hæc cum animum meum adjeci, comperi hanc etiam sub sole quàm maximam esse vanitatem.

VER. 4. *Est unus aliquis cui deest secundus, cui tum filius tum frater deest: nec tamen est finis omni labori ejus, etiam oculus ejus non satiatur divitiis: ut dicat, Et cui ego laboro, quòd destituo animam meam bono? etiam hoc vanitas & occupatio mala est.*

Huic (in specie) adversus est ille, qui cum
unus